

Zvony svým tvarem zakřivují prostor

Z neobyčejně pozoruhodné knihy **Ernsta Muldaševa HLEDÁNÍ MĚSTA BOHŮ, III díl – V OBJETÍ ŠAMBALY** (knihu vydalo nakladatelství TML, a.s., Francouzská 45, 602 Brno, tel.: 549 216 497, 606 700 592, www.tml.cz, objednávky v internetovém obchodě: www.bylinka.cz) vám přinášíme další ukázkou. Jde o mimořádně působivé zážitky a poznatky vědecké expedice do Tibetu, kterou vedl autor, světoznámý oftalmolog, a jejímž cílem bylo navštívit Město Bohů a poodhalit tak roušku tajemství nejposvátnější hory světa – Kailásu (viz také článek v MEDIU č. 2/09).

Sestupovali jsme spolu s našim jakem k pěšině, vedoucí do údolí.

„Pojď, milý zlatý!“ promlouval Sergej Anatoljevič, kráčející vedle jaka.

Když jsme dorazili do údolí, najednou se mi zdálo, že se zprava mihlo něco velmi známého.

„Bylo to jen zdání?“ pomyslel jsem si a neschopen uvědomit si, co jsem viděl, zastavil jsem, abych se tam na chvíli zahleděl. Jak se také zastavil a stál jako přikovaný. Pooděhl jsem o několik kroků a zadíval se do mezery mezi jakem a Selivěrstovem.

„Odstup, Sergeji Anatoljeviči! Nejsi průhledný!“ zavrčel jsem.

Díval jsem se tam a díval. Na tom místě však byly jen mraky. Silou vůle jsem zmobilizoval své podvědomí, jakmile jsem si uvědomil, že zareagovalo rychleji než vědomí. Myslím, že jsem se u toho nafoukl jak krocán. Postupně se mi někde uvnitř utvářely nějaké obrazy, pak se zkonkretizovaly a nakonec z nich v mé představivosti vznikl středověký hrad, a to skutečný hrad s hradbami a zvony. Dýchal z něj něco pravoslavného.

„Chlapi! Neviděli jste tam středověký hrad?“ zeptal jsem se.

„Šéfe, co blbneš?“

Stál jsem a hleděl do místa mezi tibetskými kopci. Po několika minutách jsem zaslechl Selivěrstovův hlas:

„Šéfe! Půjdem? Jak se cuká, není tu tráva, jen písek a kamení.“

„Hned, hned...“

Natahoval jsem čas, jako bych na něco čekal, ale nevěděl na co.

„Vida, moje víra v silu podvědomí neuhaslá. Podvědomí se zde naopak zostřilo,“ podotkl jsem sám pro sebe.

Kamenný zvon

V tom okamžiku se mraky mezi kopci lehce rozestoupily a jako v pohádce se objevil skutečný nepředstavitelně obrovský zvon. Měl jsem pocit, že ho vyrobili s použitím soustruhu: válcovitý se zaoblenou špičkou. Jeho vrchol byl dvoustupňový, pod ním se

kuželovitě rozšiřoval a přešel do válce.

„Kamenný zvon!“ zakřičel jsem. „Tam!!!“

Všichni začali fotografovat. Ravil popadl videokameru, podíval se do ní a také zakřičel:

„Jsou tam dva, ty zvony!“

Všichni jsme se tam pozorně zadívali a již vlastníma očima jsme opodál spatřili vrchol druhého stejného zvonu. Při kreslení jsem si prohlížel každý detail. Oči začaly postupně rozlišovat konstrukci, přiléhající zleva ke zvonu.

„Nechápu, že by to byly dvě podivné pyramidy, které přecházejí v obloukovitou konstrukci?“ zašeptal jsem skrze namrzlé rty. „Ach, kdybych tak měl orlí zrak, kat aby to spral! Překáží opar.“

Nehledě na to, že se mi nepodařilo prohlédnout si pečlivě konstrukci, přiléhající k jasné viditelným zvonům, přesto jsem je zakreslil. Vyklubal se z toho obrovský kamenný oblouk, jenž svými konci přiléhá ke dvěma stupňovitým pyramidám.

„Taková složitá konstrukce!“ zvolal jsem s pohledem na obrázek. „Jaké je asi její předurčení?“

„Bez jakýchkoliv pochybností – zakřivovat prostor,“ ozval se Rafael Jusupov.

„Mimochodem,“ poznamenal jsem, „ta konstrukce asi ovlivňuje čas, její obloukovitá část hodně připomíná Kozyrevovo zrcadlo času.“

„Chci vědět tohle,“ zvedl hlavu Selivěrstov, „s jakým cílem tu bylo nutné zakřivovat prostor a měnit chod času? K čemu to pradávni předkové potřebovali?“ Selivěrstovova otázka zůstala bez odpovědi.

Zvonění zvonů

V tom okamžiku jsem přemýšlel o tom, že pradávni vědci zřejmě měli znalosti o prostoru jako o fyzické realitě. A navíc ho zřejmě uměli objektivně studovat. Zaznamenávali totiž všechny jeho ohyby a věděli, k čemu vede ten nebo jiný charakter jeho zakřivení. Tito pradávni vědci asi měli i přístroje pro zkoumání času a mohli ovlivňovat jeho chod tím, že stavěli gigantické stavby, zakřivující prostor.

Tedy jsem si už celkem obstojně uvědomoval, že hmota je zakřivený prostor, ve kterém se zastavil čas, a že energie je také zakřivený prostor, ve kterém však čas běží. Chápal jsem, že zde, ve Městě Bohů, pradávni vědci s pomocí neobyčejných konstrukcí vytvářeli nějaké látky a nějaké druhy energií. Ale jaké? A s jakým cílem?

Znepokojovala mě myšlenka, že tu bylo vytvořeno něco grandiózního a impozantního. Ale co? Nebo... kdo? Usedl jsem na tibetský písek a cítil se docela malinkatý.

„Co třeba znamenají ty zvony?“ položil jsem si otázku. „Přece je nepostavili na parádu?! Můžeme předpokládat, že zvon ohýbá prostor ve formě... zvonu, ale... k čemu to je – že by sloužil k vytvoření látky nebo energie podobné zvonu? A proč je zvon tak obrovský? Vždyť velikost atomů...“

Nakonec jsem se ve svých úvahách docista zamotal. Toto posvátné místo, kde jsme vůli osudu měli to štěstí být, bylo obestřeno záhadou, nepředstavitelně významnou záhadou. Vnitřně jsem cítil, že já, prostý trojrozměrný Rus s nehezkým tatarským příjmením Muldašev, nepochopím úmysl pradávňích předků, nepochopím hloubku jejich znalostí a nepojmu rozumem technologické principy, které používali. Bylo mi pouze umožněno spatřit legendární Město Bohů a... vytvářet hypotézy o jeho předurčení.

Když jsem tehdy seděl na tibetském písku, ještě jsem nevěděl, že už brzy my, ruští vědci, najednou trochu pochopíme úmysl pradávňích lidí, a že nám z toho pochopení bude strašně.

„Šéfe, poslyš,“ zaslechl jsem hlas Ravila Mirchajdarova.

Otočil jsem se a pohlédl na Ravila, hledičiho na zvony.

„Připadá mi, že všechny zvony, které existují ve všech náboženstvích, pocházejí odtud, z Města Bohů, a že byly vytvořeny právě jako kopie těchto tibetských zvonů,“ Ravil ukázal rukou.

„Zvon podle mne není jen nástroj pro vyluzování zvuku, jakých je na světě mnoho, ale především je to útvar, který příslušným způsobem zakřivuje prostor a díky tomu koncentruje kolem sebe jemné energie, které v lidech vyvolávají emoce, podporující existenci Boha.“

Zvukem, který zvon vydává, se tyto jemné energie rozšiřují a vyzývají lidi k tomu podstatnému – k Bohu.“

„Patrně máš pravdu,“ řekl jsem a vstal z písku.

„A pokud se člověk ocitne v dosahu té obloukovité konstrukce, která je nejspíš zrcadlem času, pak člověk zřejmě okamžitě prožije svůj život a zpopelní se,“ poznamenal Selivěrstov.

„Město Bohů je stvořeno pouze pro zasvěcené,“ povzdechl si Ravil.

„Pojďme,“ zavelel jsem.

Ernst Muldašev